

ALCRIS

We know

ANNA SIMONS

O echipă perfectă

Traducerea și adaptarea în limba română de:

CORNEL ROMOȘAN

Editura și Tipografia

ALCRIS

Capitolul 1

Stând pe trotuarul uneia din principalele artere ale Philadelphiei,

Tara Linton îl urmări cu privirea pe bărbatul care făcea slalom printre mașini. Cu un zâmbet în colțul gurii, clătină din cap cu o expresie de apreciere. Fiind pe punctul de a pleca în concediu în Florida, i-ar fi făcut plăcere să-l ia pe frumosul necunoscut printre bagajele ei!

Cu un pas hotărât, bărbatul trecu pe lângă ea fără s-o vadă. Părea preocupat. Tânăra își ridică gulerul mantoului de lână și se întoarse încet pentru a-l urmări cu privirea. Apoi ridică din umeri și, sfidând vântul rece de noiembrie, își reluă drumul.

Putin mai târziu, o dată cursele ei terminate, Tara se trezi cautându-l pe străin în locul în care-l văzuse prima dată. Bineînțeles că el nu mai era în zonă. Uimită de reacția ei, împinse ușa de la Randall's Decorations. Clopoțelul de la ușa

de la intrare îi mângâie plăcut auzul. Cum se întâmpla întotdeauna, o cuprinse un val de plăcere și de orgoliu pătruzând în magazinul primitiv. Rafturile, amenajate cu gust, erau pline de reproduceri de obiecte vechi: piese de valoare a căror calitate rivaliza cu cea a reproduceri vândute în muzee.

Tânăra femeie începuse să conducă magazinul cu patru ani în urmă. Locul era frecventat în primul rând de decoratori, însă Tara reușise să atragă și particulari, clienți fideli, și afacerea era foarte rentabilă. Avea chiar de gând s-o cumpere, proprietara ei ajungând la o vârstă la care se gândea să se retragă. Când închidea ușa în urma ei, remarcă prezenta a doi bărbați, pierduți în contemplarea unor tapiserii reprezentând inorogi.

După felul cum arătau, Tara îi consideră mai mult amatori de trofee decât de obiecte de artă. Ceea ce nu excludea însă posibilitatea să fie niște potențiali clienți.

Își scoase mantoul și se pregătea să se ducă la ei când Anette, asistenta ei, îi făcu semn cu capul. Tara înaintă către biroul unde o aștepta tânăra. Avea douăzeci și doi de ani, cu trei ani mai mică decât ea.

– S-a vândut dragonul de jad, declară ea încântată. Doamna Stern l-a cumpărat pentru casa de la țară.

– Ooo! E formidabil, Anette!

Fusese o vreme când o vânzare de felul acesta ar fi fost un eveniment important. În prezent, Randall's Decorations făcea în medie câte două asemenea vânzări pe săptămână. Cu Anette

la conducerea magazinului, Tara știa că poate să plece liniștită în vacanță. Oftând satisfăcută, își puse mantoul în cuier și privi cutia așezată pe scaun.

– E vorba despre... bucățile de sticlă colorată care trebuie să ajungă la Opal Carson, în Florida?

– Da. Am sunat deja la serviciul de mesagerie, dar...

Anette se întoarse către clienții absorbiți în continuare de admirarea tapiseriilor și continuă:

– ...n-am închis cutia ca să mai poți pune pietrele șlefuite. Sau poate vrei să le iei cu tine?

– Nu, am deja destule de luat.

Tara deschise geanta de piele și scoase o pungă plină cu pietre șlefuite.

– Atârnă ceva! În plus, m-am oprit la agenția de voiaj ca să-mi iau biletul de avion și prospecte despre Florida... În plus, mi-am cumpărat și un roman pe care să-l citesc pe plajă.

Clătină din cap zâmbind.

– Încă nu-mi vine să cred: un client mi-a oferit un bilet de avion până la Miami! În schimb, trebuie doar să mă întâlnesc cu Opal Carson la Key Largo, ceea ce mă încântă. Cu atât mai bine. E prima vacanță pe care o iei după doi ani și sper să profiți din plin de ea. Sunt sigură că plajele din Florida sunt pline de atleți bronzati!

Tara ridică din umeri. Nu asta aștepta de la sejurul acesta în sud, dar consideră că nu era nevoie să facă precizarea aceasta. Aventuri de felul ăsta, fără nicio perspectivă, n-o interesau

cătuși de puțin. Având trei frați mai mari minunați, dar în același timp imposibili! – nu avea încredere în bărbații nonșalanți care aveau o concepție cel puțin curioasă despre bunele maniere. Imaginea frumosului necunoscut pe care-l văzuse pe stradă îi punea în valoare eleganța hainelor. Era genul de bărbat împreună cu care sărbătoreai o aniversare la un spectacol de operă, urmat la un restaurant elegant. Nu era omul care să-i rezerve partenerei surpriza unui hamburger BigMac și al unui cadou ridicol.

Anette o găsea fără îndoială puțin cam prea serioasă, însă Tara investise multă energie în conducerea magazinului și n-avea niciun chef să-și piardă vremea cu un bărbat care nu merita atenție. Și era destul de exigentă.

Aruncă o privire la ceas.

– E târziu, Anette, și încă n-ai mâncat.

Tânăra se strâmbă, se aplecă puțin ca să se apropie de interlocutoarea ei și-i șopti:

– Prefer să rămân aici până pleacă oamenii aceia.

– Da?

Tara se uită nai atentă la cei doi potențiali clienți, care contemplau acum un paravan chinezesc pictat de mână. Erau de talie medic. Ochii lor aveau aceeași culoare, semănau și la păr. Cel mai robust, mesteca gumă, cu o expresie de mare plictiseală, în vreme ce celălalt se uita neliniștit în jurul lui. Păreau destul de inofensivi.

– Mi se par ciudat de agitați de când au intrat, adăugă

Anette. Spun că vor un cadou pentru o mătușă, însă vorbele lor nu m-au convins. Ar fi bine să fim atente.

Tara se încruntă.

– O să ne convingem.

Se apropie de cei doi bărbați, hotărâtă să limpezească situația. De aproape, păreau și mai inofensivi.

– Bună ziua, sunt Tara Linton, responsabilă acestui magazin, începui ea cu un zâmbet larg. Asistenta mi-a spus că vreți un cadou...

– Mmmm... da,, răspunse cel mai robust, mestecând în continuare gumă. Pentru sora noastră.

Tara observă că mirosea a mentă.

– Ba nu, nu pentru sora, rectifică celălalt, trăgându-i un cot. Vrem să cumpărăm un cadou pentru o mătușă, Moss. Mătușa noastră!

– Aaa! Da, așa e! Ai dreptate, Elmo.

"Ciudat" își spuse tânăra femeie.

– V-am văzut uitându-vă la tapiserii. Ați găsit ceva care să vă placă?

– Sunt prea mari, răspunse Elmo, făcând o grimasă. Apartamentul mătușii nu e prea mare.

– Da. E mic, întări Moss mestecând mai departe guma.

Îi stârniseră curiozitatea și Tara hotărî să continue jocul acestora. Întinzând mâna să arate marfa, constată că încă avea în mână săculețul de plastic transparent conținând pietrele slefuite.

LIBRIS

We know
BOOKS

— E vorba despre niște reproduceri ale unor tapiserii antice, explică ea. Dacă vă place vreuna, ar fi posibil s-o comand la alte dimensiuni.

— Mmmm... bună idee.

Se uită spre vitrină și se aplecă imediat ca să privească mai atent unul dintre obiecte. Tarei i se păru că observă un licăr de panică în ochii lui, dar nu fusese deja surprinsă de expresia lui neliniștită?

Moss se lăsă în jos la rândul lui.

— Pe care-ai alege-o Elmo?

Atenția femeii fu atrasă de o mișcare dincolo de geam. Se întoarse încet și tresări. Destinul hotărâse să-l scoată din nou în față pe frumosul necunoscut... În spatele geamului, bărbatul se aplecă să inspecteze interiorul magazinului, sub privirea înspăimântată a femeii care-l fixa cu îndrăzneală.

Părul lui negru, tuns scurt, îi scotea în evidență trăsăturile energice. Tara zări din nou expresia aceea misterioasă pe chipul lui, care o atrăsese atât de mult, când trecuse pe lângă ea. Totul în înfățișarea lui te ducea cu gândul la perfecțiune: tren-ciul bej, cu o croială impecabilă, care acoperea un costum de lână maro...

Tare își reveni în fire. Se purta ca o adolescentă! Bine, era un tip superb, dar fără îndoială că ascundea și defecte.

Elmo ridică încet capul spre ea.

— Parcă am... auzit că plecați mâine spre Miami, la Key Largo. Un loc minunat pentru petrecerea vacanței!

LIBRIS

We know
books

– Da. Multumesc, spuse ea cu un aer absent.

Încerca să-și concentreze atenția asupra spuselor clientului, fără să reușească să-și dezlipească privirea de pe bărbatul de dincolo de geam. Imaginea Făt-Frumosului din visele ei! Se va hotărî să intre?

Îl văzu apropiindu-se de ușă și făcu și ea un pas în direcția aceea. El trecu pragul. Era prea frumos să fie adevărat. În cel mai bun caz, trebuia să fie însurat și să aibă copii...

Leo Miller nu-și mai aducea aminte să fi avut o zi așa infernală. Dar acum situația părea să se îmbunătățească. Îndurând rigorile acestui sfârșit de toamnă glacial, pornise pe urmele Whipplerilor. Sau măcar a doi dintre cei trei membri ai bandei. Păstrând o distanță apreciabilă, îi văzuse intrând în acest magazin de artă... dar nu s-ar fi gândit niciodată să găsească o asemenea făptură de vis.

De cealaltă parte a străzii, tocmai se pregătea să traverseze când un biciclist căzuse în fața lui. Îl ajutase să se ridice și îl controlase să nu se fi lovit. După aceea, își îndreptase atenția asupra magazinului, ca să vadă dacă Whipplerii dispăruseră din câmpul lui vizual! Nu știa că se ascuseseră cu șiretenie după paravanul chinezesc.

LIBRIS We know books

Traversând grăbit strada, se postase în fața vitrinei în momentul în care cei doi se aplecaseră să studieze mai îndeaproape tapiseriile. Și temerile lui se adeveriseră: Elmo și Moss Whipler parcă intraseră în pământ. Încremenit, simțise că-l copleșește un sentiment de decepție. Până când ochii lui o întâlneau pe femeia aceea încântătoare. Pentru o clipă, uită de rafalele de vânt care îi fluturau impermeabilul și de eșecul pe care abia îl înregistrase.

Dar efectul tonifiant al acestei năluci radioase fu de scurtă durată. Problema Whiplerilor rămânea în continuare.

Cel puțin avea o scuză să intre în magazin ca s-o vadă mai de aproape pe blonda aceea minunată. O s-o întrebe ce se întâmplase cu cei doi clienți... Apoi vor aborda și alte subiecte: o cină tête-à-tête, un slow tandru, un mic dejun cu șampanie... Era înaltă, suplă, cu șoldurile împlinite și o talie fină care-i accentua rotunjimile...

Când ea își aruncă pe spate părul bogat, de culoarea mierii, cu o mișcare a capului firească și senzuală, Leo își trecu limba peste buze.

Privirile lor se întâlneau.

Afacerea Whipler intră brusc într-o ceață deasă. Îl obseda o idee: s-o întâlnească, să-i vorbească... Ca un robot, înaintă spre ușă, remarcând că încântătoarea făptură se îndrepta și ea spre el cu un pas grațios.. În clipa aceea, Leo îi văzu bijuteriile din mână.

Clipi din ochi, nevenindu-i să creadă. Gândurile cele mai

ne bune se învălmășeau în mintea lui. Trebuia să cunoască adevărul: superba creatură era complicea Whipplerilor, și pietrele prețioase pe care le ținea în mână – cu atâta nonșalantă de parcă ar fi fost vorba de o pungă de fasole – făceau parte din prada de la Dwight-Astor.

Acum înțelegea totul. Bandiții nu se refugiaseră în galerie ca să se ascundă, ci ca să livreze marfa. În fața lui se afla o tăinuitoare.

Când străinul tocmai trecea pragul magazinului, Tara făcu o grimasă imperceptibilă. Gândindu-se că nu era pregătită pentru întâlnirea cu acest Făt-Frumos, Tara se precipită către oglinda din birou, aruncând în grabă punga cu pietre șlefuite în cutia încă deschisă. Dacă ar fi știut de clipa lor magică s-ar fi îmbrăcat cu ceva mai viu colorat, mai îmbietor decât taiorul ăsta cenușiu.

Dar era prea târziu ca să mai facă ceva.

Femeia trase adânc aer în piept silindu-se să-și păstreze calmul. Trebuia să se poarte cu grijă să profite cât mai mult de această primă întâlnire. O asemenea ocazie era unică.

Se răsuci pe loc cu un zâmbet radios pe buze.

Chiar aceea fu clipa pe care o alegea Moss ca să scoată un tipăt, risipind astfel farmecul.

– Hei! Elmo!

De comun acord, cei doi bărbați năvăliră ca niște diavoli din ascunzătoarea lor. Și ca și cum cineva ar fi acționat un întrerupător, totul păru să intre în acțiune. În graba lui, Elmo

se împiedică de un covor turcesc și își pierde echilibrul, în timp ce Moss căuta un alt culoar ca să părăsească locul. Străinul scoase și el un strigăt și porni în urmărirea lui, agățându-se în trecere de un ponei din epoca victoriană... care, la rândul lui căzu peste o lampă indiană de care erau agățate mai multe brățări de fildeș.

Înebunită, Tara se grăbi să intervină ca să limiteze distrugerile, în timp ce străinul pune în sfârșit mâna pe umărul lui Moss. Încercând să scape, acesta lovi cu cotul o tavă pe care era așezat un serviciu de porțelan. Apoi își luă avânt și îl împinse violent pe Leo în niște rafturi cu obiecte egiptene.

– Pisica! urlă Annette cu o voce stridentă în clipa în care bărbatul se întindea pe jos cât era de lung.

Tara văzu atunci prețioasa statuie de lut ars – o reproducere a unui obiect descoperit în mormântul unui faraon – clătinându-se periculos pe coloana care era suportul ei. Aflat tot la pământ, străinul gemea frecându-și bărbia, întins la baza coloanei. În confuzia creată, Moss își luă picioarele la spinare spre ieșire. Elmo, care reușise în sfârșit să scape de covor îl urmă îndeaproape

Ușa se trânti în urma lor.

Statuia indiană păru să șovăie câteva clipe, dar până la urmă căzu.

Tara sări încercând să evite căderea asta dezaastroasă. Necunoscutul ridică atunci ochii, văzu obiectul căzând spre el și întinse mâinile.